

[Herluf Rasmussen]

litikken, er boligspørgsmålet. Hr. Baadsgaard var inde på det, som jeg vil kalde den sociale boligmasse i den forbindelse, og det synes jeg også er et vigtigt område at beskæftige sig med. Men jeg vil også godt gøre opmærksom på, at der rundt om i hele landet, ikke mindst i Københavnsmegn, er en hel række ældre, som bor i relativt store villaer, og som ikke kan blive boende, simpelt hen fordi disse villaer ikke er indrettet til, at gangbesværede ældre mennesker kan bevæge sig op og ned ad trapper til kældre og første sal. Så det er et spørgsmål, om ikke vi også dér må prøve at se på mulighederne for at hjælpe.

I virkeligheden kunne disse mennesker blive selvhjulpne på den måde, at der tages et initiativ, for at de kan komme ud af de store huse og over i nogle mindre. Der kommer vi så til at stille nogle krav til landsbyggeoven med hensyn til udnyttelsesgrad og alt det dér. Det er klart, at hvis man forestiller sig, at de ældre skal flytte fra store huse, kan de ikke flytte hen i en ældrebolig på en grund, der koster en halv million. Man må på en eller anden måde indrette landsbyggeoven sådan, at man får en bedre udnyttelse af den pågældende grund.

Hermed kommer vi straks ind i det næste af de primære problemer for ældre. Vi stiller ikke nogen forslag om det i dag – men vi vil godt pege på, at der altså også er nogle problemer med lejeværdi; det kommer vi ikke uden om.

Der er også nogle problemer med hensyn til ejendomsskatter, og der er nogle problemer med muligheden for at omprioritere før afslutning af en prioriteringsperiode. Det er muligt, hr. Baadsgaard ikke er så meget inde i det, men jeg kender det til hudløshed. Jeg ved godt, hvad det vil sige, når man ryger hen imod afslutningen af en prioritetsperiode, hvor renterne måske ikke er så store; så kan man mærke det noget mere.

Ældreorganisationerne vil jeg godt bede om at man hører lidt på. Sådan en organisation som Ældre Sagen har et fantastisk apparat til at udregne disse forskellige beløb, og det er noget, man kan få ganske gratis. Og jeg synes, at man skal tage handsken op.

Så har der været lidt polemisk debat om disse dagsordener. Der er også nogle, der har været elskværdige og har sagt, at nu havde CD måske brudt en linje. Nu har hr. Erhard Jakobsen, som er mit partis store mand, været oppe og ta-

le om baggrunden for, at vi udmærket kunne være med her. Men jeg vil da også godt sige, at aktuelt er vi jo med, fordi det i denne dagsorden pointeres, at vi gerne vil skåne de ældre for pludselige overraskelser.

I den forbindelse vil jeg godt sige til De Konservative, at de ikke er uden ansvar for det, for i lokalpolitikken, hvor jeg sad ved tronens fod ude i en omegnskommune, har den jo hele sommeren gået med at fortælle, at nu skulle der røres ved det, der hedder overførselsindkomster. Det har været helt umuligt at få en erklæring fra dem om, at det ikke gjaldt folkepensionerne. Så er der jo ikke noget at sige til, at folk bliver nervøse, og så er det et naturligt ting, at de henvender sig til CD's lokalpolitikere – ja, selvfølgelig også Socialdemokraterne og SF'erne, ikke at forglemme – men også CD'erne, fordi de kender vores holdning til de problemer.

Det afspejler sig igen i holdningen, når vi f.eks. skal tage stilling til nedskæringer i administrationen. Det er jo så let at kræve nedskæringer i de kommunale administrationer, men man skal bare tænke på, at når der bliver skåret ned i de kommunale administrationer, så er det »gulvets folk«, der bliver taget. Det er hjemmehjælperne, det er den billige arbejdskraft, det er dem, der ryger ud. Og hvem er det, der har brug for dem? Det er de ældre.

Det er den balance, som vi gerne vil være med til at opretholde, og derfor kan vi naturligvis stemme for den af os selv sammen med Socialdemokratiet og SF stillede dagsorden.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Der er to grupper, som alle mener at have forstand på, og det er børn og ældre. Alle ved, hvad der er børn, og hvad der gavner dem bedst, og alle ved, hvad der er bedst for de ældre.

Mange ældre oplever, at deres børn kommer og fortæller dem, at det og det er nu altså bedst for dig.

Det er, som om børn bare er én stor gruppe, men de er også meget forskellige. Og de ældre er også bare en eller anden stor, ubestemmelig grå masse; alle er mere eller mindre ens. Og så er de nøjagtig lige så forskellige som denne forsamling, der sidder i Folketinget, eller folk ude over landet: meget forskellige. Derfor er det væsentligt, når vi taler om ældre, at vi da ved, hvad vi taler om, og er klar over, hvor forskelligt vi skal behandle den gruppe.